

det, som skulde følge efter den midlertidige Foranstaltning. Først vilde Frederiksborg og Præstø Amter tabe en Kreds til Kjøbenhavn, naar Antallet skulde sættes til 110 og ligelig fordeles, saa vilde Turen komme til Ribe og Ringkøbing Amter, og hvor kunde man tro, at Befolkningen vilde finde sig deri? Den vilde naturligvis forlange, at skulde Folketingets Medlemstal fastsættes til 110, skulde Landstingets, i Overensstemmelse med som det var i 1849, sættes til det halve; muligt vilde man ogsaa forlange Forholdstalsvalg ved Valgmandsvalgene o. s. v. Forslaget om den midlertidige Afhjælpning forelaa her i en Skikkelse, der var mindre tiltalende end nogen Sinde før. Der vilde i Kjøbenhavn blive 6 Kredse paa imellem 30 og 40,000. 6te Kreds har under 16,000 og den yderste, der stadig maa vokse, 40,000. Scharling gjorde gældende, at naar man saa bort fra Kjøbenhavn, Frederiksberg, Odense og Aarhus vilde man i de andre 90 Kredse ikke finde væsentlig større Afvigelse fra Gennemsnittet end dem, der fandtes i 1849 og senere i 1866. N. Andersen udtalte, at Flertallets Forslag var ikke blot en Territorialomdeling, men en politisk Omdeling. Ministeren gjorde opmærksom paa, at 14 af de gamle Valgsteder vare forlagte, og deraf 7 tagne fra Kjøbstæder og alle Amtsgrænser overstredne paa en enkelt nær. H. Jensen paatalte, at man imod Beboernes Ønske havde opgivet Midelfart. Sagd og Bach vare imod, at Sogne, der laa vest for Tisted, lagdes efter Flertallets Forslag til Bjærgen Kro og fik en Bejlsengde af 5 à 6 Mil. 3dje Behandling fandt Sted 19de Februar (Sp 3543—3598). Foruden de alt anførte Talere talte D. Scavenius, der var stemt for en Grundlovsforandring og blandt andet antede over, at man havde valgt et Valgsted Haarslev, en lille Landsby, hvor der ikke var Rum hverken til Heste eller Menneker paa en Valgdag. Blev Flertallets Forslag vedtaget, vilde „Højre“ ikke faa en eneste Repræsentant i Sorø Amt. Det var

naturligvis en Tilfældighed; men det er af den Slags Tilfældigheder, der ikke ser godt ud. Endvidere talte S. Busk, der ogsaa var stemt for Grundlovsforandring og delvis holdt med Ministeren i Spørgsmaalet om Amtsgrænserne.

I Landstinget kom Sagen for den 23de Februar 1892, og der blev nedsat et Udvalg; men da det var første Gang, at dette store og vanskelige Spørgsmaal forelaa i dette Ting, kunde der naturligvis ikke blive Tale om at komme til noget Resultat før Samlingens Slutning, saa meget mindre som Folketingets Affattelse afveg meget fra Regeringens og maatte foranledige mange Undersøgelser, før Sammenligning kunde finde Sted. Næst efter blev Regeringsforslaget forelagt i Landstinget, men først den 28de Februar, saa heller ikke denne Gang kunde Landstingets Udvalg tænke paa at komme til Ende med Sagen. I Mar er derimod Forslaget kommet frem først i Samlingen, og efter at det nedsatte Udvalg har holdt en Del Møder uden at komme til noget Resultat, er det endelig lykkedes at samle et Flertal (Frijs, H. C. Hansen, M. P. Jensen, Kayser, Magen, Moltke, Mortensen og Bjerre) om et Forslag, der gaar ud paa 8 ny Kredse og Omlægninger i to af de bestaaende, medens et Mindretal (Breinholt og Rasmussen) modsætter sig enhver Forøgelse af Valgkredse, og et andet Mindretal (Madsen-Mygdal) holder paa Forslaget i den Skikkelse, hvori det i Foraaret 1891 oversendtes til Landstinget. Og Flertallet skal nu til Begrundelse af oven omtalte Endringsforslag tillade sig at bemærke følgende:

I Samlingen 1891—92 foreslog Folketingets Mindretal en Grundlovsforandring, og denne Udvej, der saa ofte har været antydet af Mænd af alle Partier, ere vi ogsaa principalt mest stemte for. Nævnte Mindretal vilde gaa den Vej ved Forandringen at fastsætte Folketingsmændenes Antal til 110, og der er efter vor Mening ikke lidt, der taler derfor. Ogsaa med den størst tænke-